

Børne Blad

WALDR

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 43.

25de oktober 1891.

17de aarg.

Smaa tobaksrøgere.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Til Norge koster det 80 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stædernes beliggenhed, se forret bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der talekkes.

74.

Hvem tales der om i denne lignelse? Hvorledes var denne mands stilling i livet? Hvoraf kan du se, at han var rig? Hvorfor overgav han tjenerne sit gods? Viser lignelsen os dette? Nævn de steder i lignelsen, hvoraf vi kan se, at tjenerne skulde bruge de talenter, som herren havde givet dem. Vilde alle tjenerne bruge disse talenter efter herrens vilje? Hvem vilde ikke gjøre det? Hvad grund angav han for, at han ikke havde benyttet sit talent? Var dette nogen gyldig grund? Hvad var da den egentlige årsag til, at han intet havde gjort? Hvilke ord i lignelsen viser os dette? Var herren tilfreds med den handlemaade af tjeneren? Hvad sagde han til ham? Hvilken straf lod han ham faa?

Hvem betegner nu Jesus med den mand, som reiste udenlands? Hvem er tjenerne? Hvad menes med de forskjellige talenter, som herren gav sine tjenerne? Har Gud givet os mange gaver? I hvilken af de tre trosartikler bekjender du dette? Læs den 1ste artikel. Hvorfor har Gud stjaenket os alt dette gode? Kan vi bruge det, som vi selv vil? Hvorledes vil herren vi skal benytte os af de timelige gaver, som vi har faaet? Taler Gud om dette i noget af de 10 bud? I hvilket bud taler han herom? Hvorledes skal vi efter det 7de Bud benytte hans gaver?

Hvad vil Jesus minde os om, naar han siger, at herren kom hjem og holdt regnskab med sine tjenerne? Hvad tid vil Gud holde regnskab med os? Kan vi af os selv bestaa i dette regnskab? Hvorledes skal vi da kunne blive frelst? Men, naa vi nu alene ved troen paa Kristus kan blive frelst, hvorledes kan da Jesus i lignelsen tale om, at tjenerne skal gaa ind til sin herres glæde, fordi de har været tro over det lille, herren havde betroet dem? Svar: Jesus taler paa denne maade for at vise, at vort forhold lige overfor Guds gaver er bevis for, enten vi har troen paa Kristus eller ikke (sml. Matth. 25, 34-46). Hvorom

vidner altsaa det, at vi enten er ligegyldige for eller misbruger de gaver, Gud har givet os? Og hvad maa et menneske, som gjør sig skyldig i disse synder, vente paa den hjerste dag?

Den gaadefulde fremmede.

3. Besøg paa to prestegaarde.

Rudolf udtalte en dag for pastor Meinert sin lyst til ogsaa at lære nabopresterne at kjende. Hans nye ven var straks rede til at opfylde hans ønske, og snart finder vi dem aflægge det ene besøg efter det andet i omegnen. Rudolf havde selvfølgelig størst lyst til straks at reise til sine søstre, men han var ræd for, at det kunde være paafaldende, da de boede et stykke borte; men tilsidst kom ogsaa turen til dem. Rudolf kunde næsten ikke sove natten i forveien, og han var dybt bevæget, da han efter saa mange aars adskillelse gjen-saa sin ældste søster Johanne. Heller ikke hun kunde betragte nok den fremmede.

„Jeg ved ikke, hvad det er“, sagde hun, „men jeg er saa underlig tilmode. Jeg ser Dem idag for første gang, og dog er Deres ansigt mig saa bekjendt, som om jeg skulde have seet Dem i mange aar. De erindrer mig saa om min afdøde far, med hvem De maa have stor lighed. Jeg skulde have lyst til at vide, om ogsaa min søster synes det samme som mig.“

Disse ord gjorde sterkt indtryk paa broderen, og han maatte anvende al sin kraft for ikke mod sin vilje at røbe sig for sin søster. Heldigvis var hans svoger af en anden mening end hende.

„Jeg kan slet ikke, kjære kone, finde, at denne herre saa paafaldende ligner din salige far.“

Og den lille strid, som dette vakte, faldt meget beleiligt for Rudolf, da det derved lykledes ham at skjule sin forlegenhed. Det var i det hele en glad og hyggelig eftermid-

dag, som han tilbragte i sin søsters hus, og ved afskeden bad hun ham indtrængende om rigtig ofte at gjentage sit besøg. Han tryk-kede hjertelig hendes haand og havde vanskelligt for at holde taarerne tilbage. Han glædede sig siden paa hjemmeveien overmaade ved at høre, hvorledes presten Meinert roste denne familie. „Ja, især syntes jeg godt om prestefruen“, svarede Rudolf, „og jeg føler virkelig lyst til ogsaa snart at lære hendes søster at kjende.“

„Ja, der er raad for det!“ svarede presten. „Smorgen har jeg ikke tid, men iovermorgen staar jeg til Deres tjeneste, og jeg er overbevist om, at De ikke vil like Dem mindre godt der.“

Paa den bestemte dag aflagde de ogsaa det paatænkte besøg. Da Rudolf fik sige paa sin anden søster Marie, troede han at se for sine øine sin egen mor. Ligheden var saa slaaende, og man kan nok tænke sig til, at han blev varm om hjertet. Ogsaa prestefolkene glædede sig over hans besøg. Marie kastede saa ofte, det lod sig gjøre, et stjaalent blik paa den fremmede, men kunde ikke klargjøre for sig selv grunden dertil. Man blev snart kjendt med hinanden, og Rudolf fortalte mangt og meget om sin reise og om livet i Amerika. Da han atter reiste, fik han ogsaa her indbydelse til snart at komme igjen, og prestefolkene lovede til gjengjæld ligeledes oftere at besøge ham og hans ven Meinert.

4. En mærkelig julegave.

Nu kom den kjære juletid. Da fik pastor Meinert et brev, som bar postklemplet „Amsterdam“. I brevet laa en veksell paa 500 gyl- den og nogle ord om, at pengene var fra en god ven af presten, og at man hvert aar til samme tid vilde faa tilsendt en lignende sum.

Presten læste brevet en gang og to gange og maatte derpaa alter betragte dets uden- paastrift og adresse, om det virkelig var

hans og landsbyens navn, som stod der. Jo, det var ikke til at tage fejl af. I sin forbauselse ilede han til Rudolf og viste ham det modtagne brev og dets indhold.

„Nu ja“, sagde denne, da han havde læst det, „sagen er ingen tvil underkastet. Baade brev og veksell er fuldstændig i sin orden. De har formodentlig haft en eller anden universitetsven, som De engang har bevisst en tjeneste, og som nu, efterat han er bleven rig, vil vise Dem sin taknemmelighed. Jeg glæder mig hjertelig paa Deres vegne og ønsker Dem til lykke med den velkomne julegave.“

Kort efter jul fik man besøg af de to prestefruer, Johanne og Marie, med sine mænd og børn. Ogsaa deres ansigter lystede af lykke og glæde. Da man sad hyggelig sammen i prestegaardens stue, sagde den ældste søsters mand:

„Der sker endnu den dag idag tegn og undere.“

„Ja, det er sikkert“, svarede pastor Meinert og frue i munden paa hinanden.

„Hvorledes det?“ udbrød søsterens mand forbausset. „Er det ogsaa hændt eder det samme som os?“

„Ja, det skulde jeg mene“, svarede Meinert. „Det er nu otte dage siden, men endnu gaar det aldeles rundt for mig, naar jeg blot tænker derpaa!“

Og nu fortalte han, hvad der var hændt. De to andre prester, Rudolfs svogere, rystede fulde af forundring paa hovedet. Enhver af dem havde faaet en veksell paa 1000 gyl- den med tilsagn om, at de hvert aar vilde erholde samme beløb. Den ene svogers brev var fra Bondon, og den andens fra Liverpool.

„Amsterdam, London og Liverpool!“ udbrød den ældste søsters mand. „Disse byer ligger jo langt fra hinanden, og alligevel har vi faaet vore breve omtrent samtidig. Det er umuligt, at vi kan have hver vor ven i hver af disse byer; pengene maa være komne fra en og den samme haand.“

Skattepus spæler fig.

Den lille i fritesse.

Man snakkede frem og tilbage om, hvem den rige, gavmilde velgjører kunde være. Johanne og Marie havde sin mistanke til Rudolf; de vidste ikke selv af hvad grund; men pastor Meinert modfagde dem paa det bestemteste; han fortalte om, hvilket forholdsvis tarveligt liv hr. Arnold førte, og det var umuligt, at han kunde have saadanne summer til sin raadighed. Og da siden Rudolf kom, kunde man ikke merke noget paa ham, da man fortalte, hvad der var hændt. Derimod viste han stor deltagelse i deres glæde, og de to prestefoner maatte tilsidst lade sin mistanke falde, om de end havde meget vanskeligt derfor. (Slattes.)

Kirkeklokkerne.

Det var en stille, klar sommeraften. Solen sank bag den gyldne sky i vest, fuglesangen var forstummet; kun hist og her hørte man et lille pip fra træernes toppe; det var en liden efternøser, der endnu ikke havde faaet stukket hovedet under sin vinge.

Udenfor et lidet straatakt hus sad en mor med sit barn paa fanget, en liden gut paa en 4—5 aar. Med et gab det et sæt i barnet, det var aftenklokken fra den lille landsbykirke, der begyndte „at ringe solen ned“, som man siger. „Mor, hvad er det?“ — „Det er Vorherres klokker, som nu fortæller os, at dagen er til ende.“ — „Hvad siger de? jeg synes det er, som om de spørger om noget!“ — „Det gjør de ogsaa; hver aften, naar klokkerne lyder, har de et spørgsmaal til hvert menneske, og menneskets svar bærer de op til Gud. Men hører Jesus, at et barn ikke svarer ærlig, saa lægger han merke til det, og det barn kan ikke være glad; thi Jesus ser lige ned i barnehjertet.“ — „Mor, hvad spørger klokkerne mig nu om?“ — „Lyt efter og hør.“

Den lille gut sad ganske stille med et

spændt udtryk i det lille barneansigt; de klare barnesine blev store og alvorlige. „Mor“, hviskede han og holdt sine smaa buttede hænder om hendes hoved, idet han hviskede hende ind i øret: „Klokkerne spørger mig, om jeg har været snild gut idag?“ — „Og hvad kan min lille Paul svare dertil?“ Den lille slog øinene ned. — „Mor, jeg tør ikke svare klokkerne, de bringer det jo til Gud; thi saa maa de sige til Jesus, at jeg ikke har været snild idag“, og store taarer trillede ned af de runde kinder. — „Hvad har min lille gut gjort idag, som han er bange for at Gud skal vide?“ — „Mor, jeg har taget den heft, som Hans fik til sin fødselsdag, og rebet benet af den; jeg vilde det ikke, men det gik af, og saa lagde jeg den i skuffen igjen, for at ingen skulde vide, at jeg havde gjort det; det var ondt; thi Hans bliver bedrøbet, naar han ser det. Nu kan du se, mor, jeg har ikke været snild idag, og hvad vil Gud sige dertil?“ Og den lille gut græd, som om hans hjerte skulde brikte.

Moderen tog ham i sine arme og sagde: „Ja, det var slemt af dig, først at være uslydig og gjøre, hvad du ikke skulde, og saa skjule, hvad galt du har gjort. Men jeg ser, min lille Paul er bedrøbet over, at han har været uærlig. Naar du nu vil blive snild gut, saa vil jeg gjøre hesten istand, saa Hans ikke skal blive bedrøbet, og saa vil vi bede Jesus tilgive min lille Paul og hjælpe ham til at blive snild gut. Fold nu dine smaa hænder“, og moderen bad den gamle, kjendte bøn: „Gud Fader, udslæt min synd; Jesus, bed for mig; Gud Delligaand, tag bolig i mit hjerte“, og som svar derpaa lød de sidste tre bedeslag fra taarnet.

Længe lød den sidste klokke tone ud over land og by. Den lille gut saa op og sagde: „Mor, sagde nu klokkerne til Jesus, at jeg vil være en snild gut?“ Som svar derpaa tog moderen barnet i fang, kyssede ham og sagde: „Vor herre Jesus vil hjælpe dig dertil!“

Hver aften lyder kirkeklokkerne, og til

enhver har de et spørgsmaal. Jeg ved nu ikke, hvad de idag spørger dig om; men vil du lige saa ærlig bekjende for din Gud, som den lille gutten for sin mor, da vil ogsaa, naar du af hjertet beder, til dit fader-vor et amen fra flokkerne lyde til dig.

En liden indianerhistorie.

Hn tykt lærd reiste engang gjennem Syd-amerika, og da han kom til Madeira, stødte han paa en indianerfamilie og maatte overnatte hos samme. Han blev modtagen meget venligt og gjeftfrit. En reisende, som tidligere var kommen i berørelse med indianeren, havde givet ham det raad, at han maatte sætte en ubetinget tillid til indianernes gjeftvenlighed og vel vogte sig for at give mistillid tilkjende. Ved midnat vaagnede den reisende ved en sælsom raslen. Han opdagede til sin forstrækkelse en gammel indianerkvinde, som stod i begreb med at anbringe en ild under hans hængesøje. Han tænkte først at skræmme kvinden og skjøgte; men da erindrede han sin reisefælles advarsel, ventede derfor en stund rolig paa sit leie og anstillede sig sovende. Lidt efter lod han, som han tilfældig vaagnede, og spurgte i en spøgende tone, hvad det selsamme foretagende skulde betyde. „Ilden under dit leie“, sagde kvinden, „fortærer den onde luft, som ved midnat strømmer ud af jorden, og den kunde let være til skade for vor gjeft.“

Dette var fortællingen. Jeg kom derved til at tænke paa, at vi er ogsaa gjefter her paa jorden, nemlig vor himmelske faders gjefter. Men hvorledes staar det til med vor tillid til denne store gjeftgiver? Vi kjender ham og hans vise forsyng fra vor ungdom af, og hans helligste bud er, at vi skal have tillid til ham. Trods dette har mange ikke blot ikke forstaaet Guds veie og førelser, men endog seet dem imøde med tvil og mistillid.

Et og andet.

En modig gut. Flere gutter holdt en dag paa at klinge med kugler. Midt under legen begyndte det at regne. En af gutterne ved navn Fredrik stansede nu og sagde: „Gutter, jeg maa hjem. Mama har forbudt mig at være ude i regnet.“

„Mama, snak!“ sagde de to ældre gutter; „regnet skader vel ikke dig mer end nogen af os.“ Fredrik saa paa dem og sagde rolig, men bestemt: „Jeg vil ikke være ulydig mod min mor bare for at være venner med eder.“

Fredrik gjorde, hvad ret var.

Sanddrøhed. „Ak, der kommer tante Emma atter igjen!“ sagde moderen, idet hun rettede et uvilligt blik mod vinduet. „Lise, sig til hende, naar hun kommer ind, at jeg er gaaen ud. Jeg gaar saalænge ud i siveværelset!“ Dermed lukkede hun døren bag sig, netop som den besøgende, som hun vilde undgaa, traadte ind.

Den fireaarige Lise meddelte tro den givne bested. Men da tante Emma tog en stol og sagde: „Nu, da vil jeg vente, hun vil vel snart komme tilbage“, løb barnet hen til døren og raabte: „Mama, hun gaar ikke, og hvad skal jeg da sige?“ Denne familiescenes efterspil kan man tænke sig. enten det endte som lystspil eller sørgespil. om taarer har flydt, eller der blev en forsoning efter den bekjendte recept: „Gode miner til slet spil“, det forandrer ikke sagen.

Hovedsagen forbliver den: Vær aldrig børnene at tale ufandt! Straffen vil altid ramme eder selv, men sjelden saa let, som den vel gjorde denne gang.

Småa Lønder

til Indsamling af Penge for Skolelærer-Seminariet i Sioux Falls er nu ankomne til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa. Pris 10 Cts. pr. Dussin. Pr. Post 25 Cts. pr. Dussin.

Lille Grete og de delige kager.

„Grete“, sagde mama, da den lille piges smaa veninder var gaaet, „jeg maa ud i kjøkkenet og se til, at man faar færdig papas aftensmad; thi han skal ud en tur, naar han har spist. O vær saa snil og se til, at Minka ikke rører ved nogen af de tre kager, som er igjen.“

Grete nikkede med sit lille lyslokkede hoved til tegn paa, at hun skulde gjøre det. Derpaa tog hun sin nye billedbog og satte sig paa en stammel for at se de smukke billeder. Hun var omtrent syv aar gammel og skulde snart begynde paa skolen; hidtil havde hun maattet lade sig nøie med at lære af sin mama at læse lidt og tegne en del bogstaver; strikke en smule kunde hun ogsaa. Naar hun vilde, kunde lille Grete være rigtig flittig.

Borte paa sofaen laa Minka, husets kattepus, og sov. Den var den lille piges bedste ven; de kunde ofte være saa optaget med at lege med hinanden, at selv Gretes yndlingsbukke kunde blive glemt.

Med engang saa den lille op, og kage-tallerkenen med den forgyldte kant faldt hende i øinene. Kagen havde smagt aldeles nydelig, kun skade, at hun ikke havde spist mere af den! Men der var jo endnu noget tilovers, hvorfor ikke straks —? Nei det gif ikke an, thi mama havde jo forbudt det.

Grete saa videre i sin bog, men de skønne brogede billeder kunde ikke mere fængsle hende; hendes blif rettedes stadig paany hen paa

den lokkende kage. Det var ganske stille i værelset. Minka laa og sov og malede sagte. Ude fra kjøkkenet hørte man klirren af tallerkener, mama vilde ikke komme endnu.

Tilslut blev det uudholdelig for den lille lættermund længere at sidde og se paa de delige kager. Hun lagde bogen tilside og reiste sig.

„Jeg vil blot se lidt nærmere paa dem“, hvistede hun for sig selv og rystede tallerkenen nærmere. O, hvor lokkende kagerne var, og hvor de duftede! Naar hun bare turde smage paa en liden krumme af dem. Mama vilde sikkert ikke engang merke det.

Minka laa fremdeles i dyb søvn, den vilde ikke forraade lille Grete, og saa strakte hun ganske langsomt frem de smaa fingre og brød af et lidet stykke. Det smagte fortræffelig, men det var altfor lidet. Lidt modigere brød hun af et noget større stykke og sat i munden.

Men hendes hjerte bankede heftig og hun syntes at høre en alvorlig stemme berinde, som gang paa gang gjentog: „Hvillen uldydig datter du er! Mama har jo sagt, at du skulde passe paa kagen, og istedet derfor spiser du jo selv af den. Grete, det er stngt, meget stngt!“

(Fortf.)

Oplesning paa billedgaaden i nr. 41.

Hestmandøen i Nordland har megen lighed med en rytter, hvis store, vide kappe falder ned over hestens ryg.

Billedgaade.

E

I S

